

Sygn. akt I ACa 159/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Gierczak
Sędziowie:	SA Marek Machnij SA Małgorzata Zwierzyńska (spr.)
Protokolant:	stażysta Krzysztof Domitrz

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa syndyka Masy Upadłości (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w K. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 kwietnia 2014 r. sygn. akt IX GC 427/12

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt I ACa 159/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości O. Stocznia Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w G. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w punkcie pierwszym uznał za bezskuteczną w stosunku do Masy Upadłości (...) Stocznia Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w G. dokonaną aktem notarialnym z dnia 4 marca 2009 r. Kancelarii Notarialnej M. P. rep. A 678/2009,

czynność prawną ustanowienia przez (...) Stocznia Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. hipoteki kaucyjnej, zabezpieczającej roszczenie z tytułu umowy na budowę kadłubów okrętowych na podstawie umowy z dnia z 27 lutego 2009 r., na mocy której obciążono nieruchomość wchodzącą w skład masy upadłości - położoną w G., wpisaną do księgi wieczystej (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku III Wydział Ksiąg Wieczystych, hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 4.000.000,00 zł na rzecz (...) sp. z o.o. - jako dokonaną z pokrzywdzeniem wierzycieli masy upadłości; w punkcie drugim zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie trzecim nakazał ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 100.000 zł tytułem opłaty sądowej, od której zwolniony był powód.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

10 listopada 2008 r. (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością reprezentowana przez dyrektora zarządzającego R. S., zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do wykonania konstrukcji stalowej kadłuba statku (...) o masie ok. 1.820 ton.

Dla zabezpieczenia wykonania przedmiotu tej umowy (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wyraziła zgodę na ustanowienie hipoteki kaucyjnej na stanowiącej jej własność nieruchomości gruntowej, obejmującej działki nr (...) położone w G. przy ul. (...), dla której sąd Rejonowy w Gdańsku prowadzi KW nr (...) (tak w § 4 umowy).

Ponadto, w listopadzie 2008 r. (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła z pozwaną : umowę nr (...) w przedmiocie wykonania konstrukcji stalowej kadłuba statku badawczego o masie ok. 350 ton o symbolu 454/ (...)409/08 i umowę nr (...) w przedmiocie wykonania konstrukcji stalowej kadłuba statku badawczego o masie ok. 870 ton o symbolu (...) /E./08. Przy podpisaniu tych umów pozwana reprezentowana była przez członka zarządu - I. S.. W postanowieniach tych umów nie zawarto zapisów co do zabezpieczenia roszczeń pozwanej, wynikających z realizacji ich przedmiotów.

Umowa nr (...) i umowa nr (...) zostały w całości zrealizowane przez pozwaną. Pozwana nie wykonała natomiast - nie z własnej winy - przedmiotu umowy nr (...).

26 lutego 2009 r. odbyło się zgromadzenie wspólników spółki (...) na którym podjęto uchwałę nr 1 w przedmiocie zabezpieczenia hipotecznego nieruchomości gruntowej wpisanej w rejestrze gruntów pod nr KW (...) kontraktów podpisanych przez spółkę.

27 lutego 2009 r. (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uzgodniły w formie pisemnej, że zabezpieczeniem wszystkich trzech umów będzie hipoteka kaucyjna ustanowiona na działce nr (...) o łącznej powierzchni 1.8593 ha, wpisanej w rejestrze gruntów pod nr KW (...), której właścicielem jest (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Strony ustaliły, że pozwana będzie uprawniona do zaspokojenia roszczenia z nieruchomości do kwoty nie przekraczającej 4.000.000 zł w przypadku nie wywiązania się przez dłużnika z należnej jej zapłaty za wykonane prace na podstawie tych kontraktów lub w przypadku rozwiązania umowy z winy dłużnika.

4 marca 2009 r. I. S. działająca w imieniu i na rzecz pozwanej spółki złożyła przed notariuszem M. P. z Kancelarii Notarialnej w G. oświadczenie o ustanowieniu na nieruchomości położonej w G., objętej KW nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku, hipotekę kaucyjną do kwoty 4.000.000 zł na rzecz pozwanej jako zabezpieczenie wiarygodności wynikającej z wykonania umów na budowę kadłubów okrętowych objętych ww. trzema kontraktami.

4 marca 2009 r. (...) Stocznia sp. z o.o. zaprzestała jednocześnie realizować przedmioty umów, jakie zawarła z Bank (...) S.A. m.in. w celu wystawiania gwarancji bankowych na rzecz swoich kontrahentów.

12 maja 2009 r. Bank (...) S.A. wystawił przeciwko (...) Stocznia spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) na kwotę 601.916,28 zł.

W piśmie z dnia 10 września 2009 r. (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oświadczyła pozwanej, że odstępuje od umowy nr (...)

z przyczyn niezależnych od wykonawcy. Na skutek rozwiązania przedmiotowego kontraktu pozwana poinformowała (...) Stocznia spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością o przypadku wpłaconego przez tę spółkę na jej rzecz zadatku w wysokości 1.377.107,01 zł. Ponadto, pozwana pismem z dnia 30 grudnia 2009 r. wezwała (...) Stocznia spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do zapłaty kwoty 18.000.000 zł tytułem wynagrodzenia wynikającego z umowy nr (...).

W grudniu 2009 r. w Sądzie Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku została zarejestrowana sprawa z wniosku Banku (...) S.A. przeciwko (...) Stocznia sp. z o.o. o ogłoszenie upadłości spółki (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością obejmującej likwidację majątku upadłego (sygn. akt VI GU 191/09). Postanowieniem z dnia 14 lipca 2010 r. Sąd ten ogłosił upadłość dłużnika (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością obejmującą likwidację jego majątku.

Nieruchomość gruntowa położona w G. przy ul. (...), stanowiąca działki oznaczone numerem ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi KW nr (...), jest obciążona kilkoma hipotekami kaucyjnymi (umowną i przymusowymi) na łączną kwotę 30.242.187,77 zł.

Hipotekę umowną kaucyjną co do kwoty 4.000.000 zł, która została ustanowiona na rzecz pozwanej, ujawniono w KW nr (...) /2 dnia 15 maja 2009 r. Stanowi ona pierwszy wpis w dziale IV KW nr nr (...), co oznacza, że pozwana jako wierzyciel hipoteczny upadłego korzysta z prawa pierwszeństwa zaspokojenia przysługującej jej wierzytelności przed innymi wierzycielami (...) Stocznia sp. z o.o.

Oszacowana na dzień 3 stycznia 2011 r. wartość rynkowa prawa własności nieruchomości gruntowej zlokalizowanej w G. przy ul. (...) wynosiła 3.322.900 zł. Aktualna wartość rynkowa nieruchomości jest więc niższa od wartości hipoteki umownej kaucyjnej ustanowionej na rzecz pozwanej.

Poza powyższą nieruchomością do aktywów trwałych (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie należą jakiegokolwiek inne grunty, prawa użytkowania wieczystego czy budynki.

W toczącym się postępowaniu upadłościowym pozwana zgłosiła swoją wierzytelność względem upadłego (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością m.in. w kwocie 7.320.567,67 zł wynikającą z umowy nr (...).

Poza pozwaną, swoje wierzytelności wobec masy upadłości spółki (...) sp. z o.o. w postępowaniu VI Gup 11/10 zgłosiło 23 wierzycieli.

(...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz pozwana należą do wspólnej grupy spółek (...). Przedsiębiorstwa pozostają w stałych stosunkach gospodarczych. Osoby wchodzące w skład organów tych przedsiębiorstw w latach 2008-2010 pozostawały w bliskich stosunkach: jedynym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest R. S., który jest jednocześnie prokurentem pozwanej spółki ; członkiem zarządu spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością była małżonka R. S. I. S., która posiada 10% udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ; współnikiem większościowym spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., w której 100% udziałów w kapitale zakładowym należy do R. S..

Na podstawie umowy cesji z dnia 1 czerwca 2012 r. pozwana przełała przysługującą jej wobec (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wierzytelność w kwocie 7.320.567,67 zł (z tytułu kary umownej za niewykonanie umowy nr (...)) z przyczyn leżących po stronie wykonawcy, na którą składa się m.in. należność w kwocie 4.000.000 zł

zabezpieczona hipoteką na nieruchomości upadłego) na rzecz (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Postanowieniem z dnia 6 maja 2013 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w G. ustanowił dla pozwanej kuratora w osobie I. B. (sygn. akt VII Ns Rej. KRS (...)).

Rozstrzygając sprawę Sąd Okręgowy oparł się przede wszystkim na dokumentach w postaci trzech umów z 2008 r., umowy z 27 lutego 2009 r. oświadczenia o ustanowieniu hipoteki oraz odpisów z rejestru przedsiębiorców i KW nr (...), dokumentach z akt sprawy VI GU 191/09; oparł się także na zeznaniach świadków I. S.

i R. S. dając im wiarę co do okoliczności stwierdzonych dokumentami, tym bardziej że osoby te reprezentowały pozwaną przy podpisywaniu umów z listopada 2008 r., umowy z lutego 2009 r. i przy składaniu oświadczenia o ustanowieniu hipoteki z dnia 4 marca 2009 r. Za miarodajne Sąd uznał ich zeznania na okoliczność charakteru i konfiguracji powiązań osobowo-kapitałowych spółek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Świadek R. S. wyjaśnił przy tym, że nieruchomość, na której ustanowiono hipotekę umowną kaucyjną, jest jedynym tego rodzaju aktywem trwałym upadłego, jednakże Sąd pominął zeznania tego świadka w tej części, która odnosiła się do oceny charakteru zobowiązań dłużnika, jakie istniały przed ogłoszeniem upadłości tej spółki za wyjątkiem fragmentu, w którym przyznaje, iż w momencie ustanowienia hipoteki dłużnik posiadał wymagalne zobowiązania i to nie tylko wobec Banku (...) S.A.

Sąd Okręgowy wskazał, że podstawą prawną rozpoznawanego powództwa była regulacja zawarta w art. 527 k.c., która znalazła zastosowanie na podstawie art. 131 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz. U. 2012.1112). zgodnie z zasadą subsydiarnego stosowania przepisów kodeksu cywilnego o ochronie wierzycieli w razie niewypłacalności dłużnika. W rozpoznawanej sprawie okoliczności faktyczne stanowiące podstawę powództwa nie dotyczą jednak żadnej

z sytuacji przewidzianych przepisami art. 127-130 prawa upadłościowego

i naprawczego, dlatego konieczne było oparcie się na podstawie prawnej wynikającej z dyspozycji art. 527 k.c. Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że przez czynność prawną o jakim mowa w tym przepisie rozumieć należy każdą czynność, która wywołuje skutki prawne. Jest to zatem akt, dokonany przez dłużnika, wskutek którego majątek jego uległ zmniejszeniu, a więc wskutek którego z majątku dłużnika coś ubyło albo wskutek którego majątek ten został obciążony. Chodzi tu więc o każdą czynność dłużnika, która dotyczy jego majątku, a taki właśnie charakter miała czynność skarżona przez syndyka masy upadłości (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości z siedzibą w G..

Syndyk był zobowiązany do wykazania wszystkich przesłanek z art. 527 k.c., a mianowicie: działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, doprowadzenia do stanu niewypłacalności dłużnika oraz istnienia wzajemnych relacji gospodarczych przedsiębiorców dokonujących zaskarżonej czynności prawnej.

Ocena zasadności skargi pauliańskiej wymaga ustalenia, czy pokrzywdzenie wierzycieli zachodzi w chwili orzekania. Miarodajnie można to ocenić dopiero w chwili poszukiwania zaspokojenia. Co więcej, występujący z procesem pauliańskim syndyk nie musi indywidualizować chronionych wierzytelności pod względem podmiotowym i przedmiotowym, który to brak stał się podstawą do sformułowania przez pozwaną pierwszego w kolejności zarzutu podniesionego w odpowiedzi na pozew.

Z pokrzywdzeniem wierzycieli mamy do czynienia wówczas, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika stał się on niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Niewypłacalność w „wyższym stopniu” zachodzić będzie zaś wówczas, gdy dojdzie do powiększenia niewypłacalności, przy czym każde powiększenie niewypłacalności dłużnika powinno być brane pod uwagę.

Powód, uzasadniając omawianą powyżej przesłankę, powołał się na istnienie wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym, a Sąd Okręgowy na tę okoliczność przeprowadził dowód z akt sprawy VI Gup 11/10, gdzie znajdują się wszystkie dotychczas zgłoszone wobec masy upadłości (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wierzytelności. Na tej podstawie Sąd ustalił, że wobec masy upadłości (...) Stocznia spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością zgłoszono w sumie 24 wierzytelności (w tym wierzytelność na kwotę 7.320.567,67 zł wynikającą z umowy nr (...) zgłosiła również pozwana), których łączna wartość szacowana jest w kilkudziesięciu milionach złotych. Istotniejsze jest jednak to, że na skutek zaskarżonej czynności prawnej prawo pierwszeństwa do zaspokojenia się z masy upadłości przyznano pozwanej, na rzecz, której ustanowiona została hipoteka umowna kaucyjna. Słusznie zatem wywodził powód, że ustanowienie przedmiotowej hipoteki doprowadziło de facto do pokrzywdzenia innych niż pozwana wierzycieli upadłego. Sąd pierwszej instancji miał przy tym na względzie następujące okoliczności:

- nieruchomości położona w G. przy ul. (...) jest jedynym tego rodzaju aktywem trwałym dłużnika i jako taka stanowi najbardziej wartościowy składnik majątku tej spółki,

- aktualna wartość rynkowa nieruchomości wynosi 3.322.900 zł, jest zatem niższa od hipoteki umownej kaucyjnej, jaka została ustanowiona na rzecz pozwanej w kwocie do 4.000.000 zł,

- w efekcie dokonania spornej czynności prawnej pełnemu przewartościowaniu uległy zasady, jakimi kierował się Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w postępowaniu VI GU 191/09 orzekając upadłość spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w kontekście możliwości zaspokojenia wierzycieli z sumy uzyskanej ze sprzedaży tej nieruchomości. W sytuacji utrzymania zabezpieczenia hipotecznego na rzecz pozwanej podmiot, który złożył zasadny wniosek o ogłoszenie upadłości najprawdopodobniej nie uzyska w przyszłości zaspokojenia zgłoszonych przez niego wierzytelności w jakiegokolwiek nawet części. Dłużnikiem niewypłacalnym w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. jest bowiem także ten, w którego majątku brak jest składników majątkowych, z których można przeprowadzić egzekucję, a w sprawie bezsporne było to, że nieruchomości położona w G. przy ul. (...) jest jedynym wartościowym składnikiem majątku dłużnika, po sprzedaży którego możliwe byłoby m.in. uregulowanie kosztów postępowania upadłościowego i zaspokojenie przynajmniej kilku wierzycieli w całości. Nie ma zatem znaczenia dodatni wynik rachunku zysków i strat (bilans), czy istnienie majątku dłużnika, z którego nie można ściągnąć należności, na co - bezskutecznie - powoływała się pozwana, skoro kluczowa jest tutaj realna szansa (możliwość) zaspokojenia wierzyciela. W niniejszej zaś sprawie szansa zaspokojenia innych wierzycieli, aniżeli pozwana, jest na chwilę obecną nierealna i jako taka umożliwia zakwalifikowanie zaskarżonej czynności prawnej do kręgu czynności, o których mowa w art. 527 § 2 k.c. Sporna czynność prawna nie tyle bowiem zmniejszyła szanse na zaspokojenie pozostałych wierzycieli upadłego, co w ogóle wyeliminowała ich z kręgu podmiotów, które mogłyby uzyskać finansowanie z masy upadłości. Istnieje zatem niezaprzeczalny związek pomiędzy zaskarżoną czynnością prawną a pokrzywdzeniem wierzycieli, albowiem skutkiem ustanowienia hipoteki umownej kaucyjnej na jedynej nieruchomości upadłego jest zasadnicza zmiana kolejności i zakresu zaspokojenia wierzycieli w stosunku do ustaleń, poczynionych w postępowaniu o ogłoszenie upadłości (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Pozwana zarzucała, że skarżona przez powoda czynność stanowiła w istocie wykonanie wcześniejszego zobowiązania wynikającego z § 4 umowy nr (...) oraz umowy z dnia 27 lutego 2009 r. i jako taka nie może być przedmiotem skargi pauliańskiej. W odniesieniu do tego zarzutu Sąd pierwszej instancji przyznał, że dopuszczalne są sytuacje, w których spełnienie świadczenia nie może być przedmiotem skargi pauliańskiej, jednakże następuje to tylko wówczas, gdy odpowiada ono treści zobowiązania. Za wyjątek taki nie może być jednak uznana zaskarżona czynność prawna, albowiem ustanowienie hipoteki umownej kaucyjnej na nieruchomości dłużnika nie doprowadziło do wygaśnięcia zobowiązania z umowy nr (...). Nadto przepis art. 527 k.c. zawsze będzie miał zastosowanie do czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z jednym tylko z wierzycieli, jeżeli jest to czynność naruszająca wynikającą z ustawy lub umowy kolejność zaspokajania wierzycieli, a zatem, jeżeli dłużnik dowolnie dokonał uprzywilejowania niektórych spośród jego wierzycieli kosztem pozostałych (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lipca 2007 r. w sprawie II CSK 118/07).

Sąd Okręgowy odwołał się także do poglądów doktryny i orzecznictwa, zgodnie z którymi już samo istnienie podstaw do ogłoszenia upadłości dłużnika i ogłoszenie takiej upadłości stanowi przykład ewidentnej niewypłacalności dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. (...) Stocznia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ogłoszono w lipcu 2010 r., jednak wniosek został złożony do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku jeszcze w grudniu 2009 r. Co więcej, z ustaleń

w postępowaniu o ogłoszenie upadłości wynikało, że upadły nie regulował swoich zobowiązań już od marca 2009 r., czym doprowadził między innymi do wystawienia przeciwko niemu bankowych tytułów wykonawczych. Powyższe oznacza, że podstawy do ogłoszenia upadłości tej spółki istniały w momencie dokonywania zaskarżonej czynności prawnej.

Co do działania ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, Sąd Okręgowy wskazał, iż polega ono na pozytywnej wiedzy dłużnika (w wypadku osób prawnych piastunów ich organów), że są zobowiązania, bez względu na to czy sporne czy jeszcze niewymagalne, że w następstwie czynności prawnej określone składniki wyjdą z jego majątku, a w konsekwencji mogą wystąpić problemy z zaspokojeniem wszystkich lub niektórych wierzycieli w chwili jej dokonywania lub w przyszłości. Wiedza ta powinna być badana na chwilę dokonywania czynności, przy czym nie jest istotne, czy dłużnik znał swoją rzeczywistą niewypłacalność i przewidywał upadłość, czy tylko zdawał sobie sprawę z ujemnego skutku czynności prawnej dla sytuacji wierzycieli.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przyjęcia, że dłużnik w momencie dokonywania spornej czynności prawnej nie miał świadomości o możliwych problemach z zaspokojeniem w przyszłości wszystkich wierzycieli. W dacie ustanowienia na rzecz pozwanej hipoteki umownej kaucyjnej, dłużnik nie regulował należności wynikających z zawartych z Bank (...) S.A. umów. Tożsame wnioski wynikały z analizy akt sprawy o ogłoszenie upadłości, a kluczowe w tym zakresie były też zeznania świadka R. S., który na rozprawie w dniu 8 lutego 2013 r. potwierdził fakt, że w 2009 r. upadły posiadał znaczne zobowiązania wobec Banku (...) S.A., których wprawdzie spółka nie uznała, ale - jak stwierdził - spółce to „przeszkodziło”. Ponadto, świadek ten oświadczył, że w momencie ustanawiania hipoteki umownej kaucyjnej na nieruchomości dłużnika, posiadał on też zobowiązania wobec innych kontrahentów.

Drugą, obok świadomości pokrzywdzenia, przesłanką subiektywną wystąpienia ze skargą pauliańską jest, aby przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych wiedział (lub przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć) o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (domniemanie z § 4 art. 527 k.c.).

W przedmiotowej sprawie nie sposób zdaniem Sądu Okręgowego negować faktu, że relacje między dłużnikiem i pozwaną przybrały właśnie postać "trwałych stosunków gospodarczych" w rozumieniu art. 527 § 4 k.c. (...) Stocznia spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz pozwana należą do jednej grupy spółek (...), a ich dotychczasowa współpraca nie miała charakteru incydentalnego. Podmioty te były bowiem związane kilkoma umowami, których realizacja trwała czasami przez kilka lat, a osoby wchodzące w skład organów tych przedsiębiorstw w latach 2008-2010 pozostawały w bliskich stosunkach: jedynym współnikiem (...) Stocznia sp. z o.o. jest R. S., który jest jednocześnie prokurentem spółki (...) sp. z o.o., członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. była małżonka R. S., I. S. I. S. posiada nadto 10% udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) sp. z o.o., a współnikiem większościowym spółki tej spółki jest (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w G., w której 100% udziałów w kapitale zakładowym należy do R. S.. Pokrewieństwo między współnikami spółek dokonujących czynności prawnej w myśl art. 527 k.c. ma natomiast takie samo znaczenie, jak między osobami fizycznymi Okolicznościami przemawiającymi za przypisaniem danej osobie stosunku bliskości są - jak w niniejszej sprawie - powiązania rodzinne, zwłaszcza, że małżonkowie S. są nie tylko udziałowcami spółek z grupy O., ale też do niedawna pełnili w tych instytucjach funkcje członków zarządów bądź prokurentów.

Na podstawie zaskarżonej czynności prawnej pozwana niewątpliwie osiągnęła korzyść majątkową, nabywając ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości stanowiącej własność upadłej. Do przyjęcia, że osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, wystarczy bowiem wykazanie, iż na podstawie czynności prawnej dłużnika nabyła ona rzecz lub prawo albo została zwolniona z obowiązku, co spowodowało zmianę w majątku dłużnika prowadzącą do pokrzywdzenia wierzycieli. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo na podstawie art. 527 k.c., a formułując sentencję wyroku Sąd miał na uwadze sprecyzowanie żądania przez powoda pismem z dnia 12 listopada 2012 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c., przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398) oraz zgodnie z § 2, § 5 i § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2013.490). Na tej podstawie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. nieważność postępowania na podstawie art. 379 ust 4 k.p.c z uwagi na fakt, że w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy albowiem uprawnienie do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości i nie może być przenoszone na inne osoby, podczas gdy w niniejszej sprawie na karcie numer 1 akt widnieje okresowa delegacja sędziego Sądu Rejonowego (...) podpisana z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości przez Podsekretarza Stanu G. W. (1) na okres od 01 maja 2012 do 31 października 2012 r.;

2. naruszenie prawa procesowego, to jest : art. 217 § 2 w związku z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w sprawie, pominięcie dowodów istotnych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego tj. pominięcia przez Sąd dokumentów: faktur zaliczkowych pozwanej dla dłużniczki, listy wierzycieli upadłego, sprawozdania z czynności tymczasowego nadzorca, zobowiązania upadłego i listy wierzytelności albowiem dowody te są istotne w celu ustalenia okoliczności spornych, które w niniejszej sprawie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w zakresie ustalenia przesłanek skargi pauliańskiej, to jest: wierzytelności względem masy upadłości, terminu powstania poszczególnych wierzytelności składających się na masę upadłości, faktu pokrzywdzenia wierzycieli masy upadłości, zamiaru pokrzywdzenia wierzycieli masy upadłości przez dłużnika;

3. naruszenie prawa procesowego, to jest: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dowolną ocenę dowodów, która w konsekwencji doprowadziła do wadliwego ustalenia, że dłużniczka (...) Stocznia sp. z o. o. obciążając nieruchomości hipoteką kaucyjną jako zabezpieczenie roszczenia z tytułu umowy na budowę kadłubów okrętowych, w niniejszej sprawie działała z zamiarem lub świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, podczas gdy dłużniczka działała w ramach spełnienia świadczenia wynikającego z § 4 zawartej wcześniej umowy nr (...) z 10 listopada 2008 r.;

4. naruszenie prawa procesowego tj.: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dowolną ocenę dowodów, która w konsekwencji doprowadziła do wadliwego ustalenia, że zaskarżona czynność ustanowienia hipoteki kaucyjnej jako zabezpieczenie roszczenia z tytułu umowy na budowę kadłubów okrętowych została zdziałana z pokrzywdzeniem wierzycieli masy upadłościowej podczas gdy: - czynność prawna z 4 marca 2009 r. przed notariuszem umowa z 27 lutego 2009 r. została zawarta w ramach wykonania wcześniej zawartej umowy pomiędzy dłużniczką (...) Stocznia sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. umowy nr (...) z 10 listopada 2008 r.; hipoteka kaucyjna sama w sobie jako zabezpieczenie umowy nie powoduje pokrzywdzenia wierzycieli, takie pokrzywdzenie może spowodować dopiero istnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, która to wierzytelność nie została umieszczona przez syndyka na liście wierzytelności;

5. naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dowolną ocenę dowodów, która w konsekwencji doprowadziła do wadliwego ustalenia, że strona powodowa udowodniła przed Sądem wierzytelności względem dłużnika (...) Stocznia sp. z o.o. co do zasady jak i co do wysokości jak również w zakresie terminów powstania wierzytelności, podczas gdy Sąd I instancji dla ustalenia odpowiedzialności (...) sp. z o.o. nie wziął pod uwagę faktu, że:

- wierzytelność Banku (...) S.A. względem (...) Stocznia sp. z o.o. jest wierzytelnością sporną , nieuznaną przez upadłego;

- w stosunku do pozostałych wierzytelności (...) Stocznia sp. z o.o. był w stanie je uregulować mając na uwadze posiadany majątek spółki (...) sp. z o.o., a przynajmniej Sąd I Instancji nie ustalił aby (...) Stocznia sp. z o.o. nie był w stanie uregulować zaległości wobec pozostałych niespornych wierzycieli; 6. naruszenie prawa materialnego, to jest

art. 527 k.c. w zw. z 131 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze poprzez nie udowodnienie i nie wskazanie w sentencji wyroku uwzględniającego skargę pauliańską, konkretnych wierzytelności, ze względu na które uznaje się czynność prawną dłużnika za bezskuteczną w stosunku do danego wierzyciela albowiem udowodnienie i określenie konkretnie wierzytelności względem dłużnika jest nieodzownym elementem uznania skargi Paulińskiej za zasadną.

W oparciu o te zarzuty, skarżąca wniosła o rozpoznanie postanowień Sądu pierwszej instancji, które nie podlegają zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (art. 380 k.p.c.), o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu apelacji dotyczącego nieważności postępowania z uwagi na fakt, iż delegacja dla sędziego Sądu Rejonowego (...) do orzekania w Sądzie Okręgowym podpisana została przez działającego z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości podsekretarza stanu G. W. (2) Sąd Apelacyjny wskazuje, iż zarzut ten jest chybiony. Kwestii tej poświęcona jest uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r. (opubl. OSNC 2008/4/42), zgodnie z którą ustawowe uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie może być w jego zastępstwie albo z jego upoważnienia (art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów) wykonywane przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu.

W związku z powyższym nie sposób podzielić stanowiska skarżącej, aby w sprawie zaistniała sytuacja objęta hipotezą art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, co zwalnia z obowiązku ponownego ich przytaczania;. Ustalenia te Sąd uzupełnił jedynie w niewielkim stopniu o okoliczności wynikające z przesłuchania na rozprawie apelacyjnej syndyka masy upadłości co do aktualnego stanu listy wierzytelności i zgłoszonych do nich sprzeciwów. (k. 757 – 757 verte). Z przesłuchania tego wynika, iż zostały złożone dwa sprzeciwy w stosunku do zgłoszonych wierzytelności ze strony Banku, które do chwili rozpoznania apelacji ni zostały jeszcze rozpoznane.

Za nietrafny Sąd Odwoławczy uznaje zarzut wadliwości ustaleń faktycznych, co zdaniem skarżącej jest wynikiem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przypomnieć ponadto trzeba, iż postawienie zarzutu naruszenia art. 233 §1 kpc nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r. sygn. IV CK 387/04, Lex nr 177263). Nadto, jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906).

Przesłanki powyższe nie zachodzą w niniejszej sprawie.

Skarżąca podnosząc ten zarzut nie wskazała, w jaki sposób Sąd Okręgowy uchybił zasadom logiki i doświadczenia życiowego oceniając poszczególne dowody; nie sposób przy tym nie dostrzec, iż skarżąca kwestionując stanowisko Sądu co do charakteru czynności w postaci ustanowienia hipoteki kaucyjnej w istocie kwestionuje w istocie ocenę prawną tej czynności, czyli wnioski wysnute przez Sąd meriti stosujący prawo materialne w odniesieniu do

konkretnego stanu faktycznego. Natomiast stan faktyczny w zakresie chronologii zdarzeń był w zasadzie niesporny między stronami – strony różniły się jedynie co do jego kwalifikacji prawnej, co dotyczy jednak stosowania prawa materialnego, nie zaś naruszenia prawa procesowego. Zauważyć również należy, iż Sąd pierwszej instancji odniósł się także do okoliczności akcentowanej przez skarżącą w apelacji w ramach podniesionego zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c., to jest okoliczności, iż ustanowienie hipoteki stanowiło wykonanie zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy nr (...) z dnia 10 listopada 2008 r., a do tej kwestii Sąd Odwoławczy odniesie się szerzej w dalszym toku rozważań.

Podobnie należy ocenić podnoszoną przez apelującą okoliczność – również w ramach zarzutu uchybienia zasadzie swobodnej oceny dowodów - iż wierzytelność Banku (...) jest wierzytelnością sporną, nieuznaną przez upadłego, oraz że pozostałe wierzytelności upadły był w stanie uregulować mając na uwadze posiadany majątek.

Zagadnienie to wiąże się z prawidłowością zastosowania prawa materialnego, a dodatkowo zaznaczyć należy, iż charakter wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym nie ma znaczenia dla oceny zasadności żądania syndyka masy upadłości domagającego się uznania danej czynności za bezskuteczną wobec upadłego. Niewątpliwie bowiem, skoro do ogłoszenia upadłości doszło, co w sprawie jest okolicznością niekwestionowaną to oznacza, iż (...) Stocznia spółka z o.o. nie płaciła swoich zobowiązań, czyli na datę ogłoszenia upadłości byli niezaspokojeni wierzyciele spółki.

Okoliczność, iż część wierzytelności może okazać się sporna, nie ma znaczenia w kontekście wytoczonego przez syndyka powództwa w trybie art. 527 k.c; wiadomo już bowiem, że będą zgłaszane roszczenia do masy upadłości, a na jaką sumę będą one opiewały, to okaże się w toku postępowania upadłościowego, które ma dynamiczny, rozwojowy charakter. Stąd też nie sposób czynić Sądowi Okręgowemu zarzutu z faktu, iż nie nadał wyżej wskazywanym okolicznościom (punkt piąty zarzutów apelacyjnych) takiego znaczenia, jak domaga się skarżąca.

Dodatkowo, ponieważ w związku z zarzutem naruszenia art. 233 §1 k.p.c. skarżąca podnosi także zarzut naruszenia art. 6 k.c. Sąd Odwoławczy wskazuje, iż przepis ten rozstrzyga o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niewypełnienia obowiązku udowodnienia istnienia prawa. Do jego naruszenia dochodzi wówczas, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Okoliczność, czy określony podmiot wywiązał się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się w domenie przepisów procesowych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 405/1, LEX nr 14801316).

W konsekwencji należy przyjąć, iż poprzez podniesienie zarzutu naruszenia art. 6 k.c. nie sposób zakwestionować oceny dowodów dokonanej przez sąd meriti, ani też podważyć rozstrzygnięć tego Sądu w przedmiocie poszczególnych wniosków dowodowych.

Co do zarzutu naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. Sąd Apelacyjny wskazuje, iż sąd nie może dopuścić się naruszenia tego ostatniego przepisu, który określa jedynie, jakie fakty mogą być przedmiotem dowodu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., IV CSK 5903/13, LEX nr 1467131). Podnosząc zarzut naruszenia art. 217 §2 k.p.c. skarżąca zarzuca nieuwzględnienie dokumentów złożonych wraz z pozwem, które zdaniem skarżącej miały znaczenie dla ustalenia okoliczności spornych. Zauważyć jednak należy, iż przywoływany przez apelującą przepis dotyczy pominięcia dowodów i twierdzeń spóźnionych, tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że przyczyną nieuwzględnienia tych dokumentów było stanowisko Sądu meriti o braku ich związku z przedmiotem sporu, a więc inna przesłanka niż wymieniona w przywołanym przez skarżącego art. 217 §2 k.p.c. Sąd Odwoławczy jest przy tym związany zarzutami naruszenia prawa procesowego zarzucanymi w apelacji (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 4 września 2014 r., II CSK 646/13, LEX nr 1540130), z urzędu zgodnie z art. 378 k.p.c. bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, jak wyżej sygnalizowano, zarzuty sformułowane w ramach zarzutów naruszenia prawa procesowego, wiążą się z prawidłowością zastosowania prawa materialnego, co Sąd Odwoławczy bada także z urzędu,

aczkolwiek w tej kwestii skarżąca sformułowała wyraźny zarzut wskazany w punkcie szóstym zarzutów apelacyjnych, a dotyczący doprecyzowania wierzytelności, których ochronie ma służyć niniejszy wyrok.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z art. 131 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze, w sprawach nieuregulowanych przepisami art. 127 -130 tej ustawy, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego o ochronie wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika. „Odpowiednie stosowanie”, o jakim mowa w tym przepisie, oznacza konieczność uwzględniania specyfiki postępowania upadłościowego, a zwłaszcza tego jego etapu, na którym jest ustalana lista wierzytelności oraz zgłaszane są do niej sprzeciwy. W rozpoznawanej sprawie, jak wynika z przesłuchania syndyka, kwestia ta jest nadal nieprzesądzona, zostały zgłoszone dwa sprzeciwy w stosunku do zgłoszonych wierzytelności, zatem jedyny możliwy sposób doprecyzowania wierzytelności to wskazanie, iż uwzględnienie powództwa służy ochronie wierzycieli masy upadłości. Przebieg postępowania upadłościowego jest dynamiczny, a nie sposób przy tym oczekiwać z wystąpieniem z żądaniem opartym na art. 527 k.c. do czasu definitywnego ustalenia listy wierzytelności z uwagi na czasowe ograniczenia dopuszczalności wystąpienia z tym żądaniem, o jakim mowa w art. 132 u.p.i n., to jest dwa lata od daty ogłoszenia upadłości.

Sąd Okręgowy prawidłowo również przeanalizował czynność w postaci ustanowienia hipoteki kaucyjnej na nieruchomości późniejszego upadłego pod kątem przesłanek z art. 527 k.c.

Za kluczowe w należy uznać stwierdzenie Sądu Okręgowego, iż powyższa czynność prawna wyeliminowała z kręgu podmiotów, które mogłyby uzyskać zaspokojenie inne podmioty poza pozwaną, na rzecz której hipoteką została ustanowiona. Ona bowiem jako wierzyciel hipoteczny uzyskała niepodważalną przewagę nad pozostałymi wierzycielami, zważywszy na fakt, iż nieruchomość gruntowa przy ul. (...) w G. stanowiła jedyny wartościowy składnik majątku (...) Stoczni spółki z o.o.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego sytuacja ta pozwala na postawienie tezy, iż doszło do pokrzywdzenia wierzycieli. Wprawdzie skarżąca broniła się twierdzeniem, iż oświadczenie o ustanowieniu hipoteki zostało złożone w celu zadośćuczynienia zobowiązaniu wynikającemu z umowy nr (...), to jednak zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż ustanowienie hipoteki nie doprowadziło do wygaśnięcia zobowiązania będącego przedmiotem tej umowy. Ustanowienie hipoteki miało jedynie zabezpieczać roszczenia pozwanej o zapłatę wynikające z powyższej umowy, nie było to natomiast w żadnym razie świadczeniem głównym ze strony (...) Stoczni spółki z o.o.

Zatem sytuacja, jaka miała miejsce w niniejszej sprawie, nie odpowiada tym stanom faktycznym, w ramach których Sąd Najwyższy przyjmował, iż co do zasady spełnienie przez dłużnika świadczenia wobec jednego z wierzycieli nie jest objęte zakresem skargi pauliańskiej (por. wyrok z dnia 8 października 2014 r., II CSK 762/13, LEX nr 1541197). Zaznaczyć przy tym należy, iż formułując taką tezę Sąd Najwyższy dopuszczał jednocześnie wypadki, w których spełnienie świadczenia wobec jednego z wierzycieli może być poczytane jako krzywdzące pozostałych (por. wyrok z dnia 23 listopada 2005 r., I CK 225/05, LEX nr 369449).

W tym kontekście podnoszona przez skarżącego okoliczność (punkt czwarty zarzutów apelacyjnych), iż wierzytelność zabezpieczona hipoteką nie została umieszczona na liście wierzytelności nie ma znaczenia – celem powództwa wytoczonego przez syndyka masy upadłości jest nie tylko ochronie jednego konkretnego wierzyciela, lecz ochrona interesów wszystkich wierzycieli zgłaszających swoje roszczenia do masy upadłości. Wierzyciel hipoteczny nie musi bowiem czynić ze swego prawa użytku, zachowuje pierwszeństwo w zaspokojeniu tak długo, jak długo hipoteka obciąża daną nieruchomość. Przy tym z art. 236 ust. 2 u.p.i n. wynika, że jeżeli wierzyciel, którego wierzytelność była zabezpieczona hipoteką nie zgłosi tych wierzytelności sędziemu – komisarzowi, będą one umieszczone na liście wierzytelności z urzędu.

Nie mają też znaczenia podnoszone w apelacji okoliczności, niewyjaśnienie których skarżąca zarzuca Sądowi pierwszej instancji, związane z datą powstania poszczególnych wierzytelności, możliwości ich spłaty przez (...) Stocznię spółkę z o.o. oraz zaistniałym sporem co do wierzytelności Banku (...), co do której – jak wynika z przesłuchania syndyka – zgłoszony został sprzeciw (k. 757 verte).

O pokrzywdzeniu wierzycieli decyduje bowiem stan istniejący w dacie orzekania o zgłoszonym roszczeniu z tytułu skargi pauliańskiej (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 22 marca 2001 r., CKN 280/00, LEX nr 52793, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 806/04, LEX nr 177223, z dnia 26 marca 2015 r., CSK 320/14, LEX nr 1677142). Jak zaś wynika z niekwestionowanych w tym zakresie ustaleń Sądu Okręgowego, swoje wierzytelności do masy upadłości zgłosiło poza pozwaną 23 wierzycieli. Z przesłuchania syndyka masy upadłości wynika natomiast, że zgłoszone wierzytelności na datę orzekania przez Sąd Apelacyjny opiewały na kwotę ponad 40 .000.000 zł. (k. 757 verte). Nie może być zatem wątpliwości, iż przesłanka pokrzywdzenia wierzycieli jest nadal aktualna.

W tym stanie rzeczy uznając apelację za bezzasadną Sąd Odwoławczy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 §1 k.p.c. obciążając nimi pozwaną jako przegrywającą postępowanie apelacyjne.

SSA Małgorzata Zwierzyńska SSA Dorota Gierczak SSA Marek Machnij